

Begynt er ikke endt!

Hans Erik Nissen. - [Bibelsk Tro nr.4/2006](#)

For noen år siden hadde jeg en merkelig opplevelse. Jeg besøkte den finske forkynner Per Wallendorf i hans hjem i Helsingfors. Han viste meg et par deltakerlister fra de første nordiske studentmøtene på Bibelsk grunn som jeg selv hadde deltatt i. Det var naturligvis først og fremst de danske navn som tiltrakk seg min oppmerksomhet. Jeg kjente langt de fleste og visste hvordan det var gått dem senere i livet. Flere kom stadig i de helliges forsamling, men mange gjorde det ikke.

Hjertet krympet seg. En byrde ble lagt på skuldrene. En mørk sky gled for solen. Jeg så dem levende for meg, disse prektige unge. Flere av dem hadde vært ivrige for å få andre med, og de gikk ikke av veien når det skulle gjøres et stykke arbeid. Noen var så varmhjertede at man kunne merke at de hadde et personlig og fortrolig forhold til Jesus. Men etter noen år ble alt annerledes.

Noen fikk ikke den kjæreste de så inderlig ønsket seg, men møtte i stedet en ikke-kristen som de flyttet sammen med eller giftet seg med. Andre ble innfanget av verden, så livet her på jord ble alt. Andre fant aldri inn i de helliges samfunn på det nye sted hvor de flyttet til da studiet var forbi, eller også trivdes de ikke blant de kristne på det nye sted. Med lengsel tenkte de tilbake på det friske og sprudlende studentmiljøet. Atter andre sluttet seg til en kirke hvor de fikk steiner for brød.

Nådemidlene

De mange navn sto stadig på deltakerlisten, men noen av dem er slettet i livets bok. Navnene var et stille vitnesbyrd om at nåden bevarer man ikke ved en gang å ha mottatt den. Vi gjør det heller ikke ved aldri å ha kastet den over bord. Vi mister den like så stille ved ikke å bruke de midler Gud har gitt oss til å bevare den.

Ordet

Skal nådelivet leves, må det røres av det som gir det liv. Nådelivet har ikke liv i seg selv. Det lever av nådeforkynnelsen. Den er det som helhet blitt mindre av, og det har ført til en svekkelse av åndskraften hos så vel den enkelte som i menigheten. Nåden må forkynnes og høres igjen og igjen, ellers kan troen ikke fastholde den.

Fornuften derimot blir hurtig utlært i læren om nåden og finner ordet om korset trettende. Men det er helt annerledes med det hjertet som vet hva det virkelig dreier seg om. Hører hjertet ikke evangeliet, sykner troen hen og ender med å dø. Hvor trenger vi forkynnere til å høre hjerteropet:

Fortell det gamle budskap,
det beste som jeg vet,
om Jesu makt og nåde,
om Jesu kjærlighet.
Fortell det ganske enkelt
som til et lite barn;
for jeg er trett og såret
omspent av syndens garn.

Slik taler ikke fornuften. Den er langt mer interessert i emner som kan lære den noe nytt! Mange vil si: "Det er det vel heller ikke noe galt i." Men det er det, når det i praksis betyr at det alt for sjelden lånes røst til evangeliet som er Ordet om korset.

Sakramentene

Dåpen og nattverden er livgivende for troen. Du er døpt inn i Jesus selv, derfor er du ett med ham både i hans korsfestelse, død og oppstandelse. Ja, du er sammenvokset med ham. I nattverden spiser du Jesu legeme og drikker hans blod. Du er uløselig forbundet med ham i hans hengivelse og offer for deg. Du lever i kraft av ham. Livet i sakramentene er Jesus-liv i en slik grad at vi kan si med Paulus: Å leve er for meg Kristus! Ja, vi kan ta ennå et skritt: Jeg lever ikke lenger selv, men Jesus

lever i meg. Så inderlig er det sakramentale liv knyttet til Jesus at det dypeste i meg ikke lenger er meg, men Ham.

Bønnen

Vi vet at i fellesskapet mennesker imellom, er samtalen avgjørende. Forstummer den, angripes livsnerven. Den dag ektefeller ikke lenger snakker sammen, har de tråkket på veien til skilsmisse.

Det samme gjør seg gjeldende i ditt liv med Jesus. I bønningen er det ikke alene du som taler. Bønnens ånd taler gjennom deg. Den berører din ånd, og det gjør den ikke uten samtidig å velsigne deg og binde deg til ham du ber til. Gud bruker bønningen til å føre deg inn i den dype fred som overgår all forstand og bevarer ditt hjerte og dine tanker i Kristus Jesus.

Menigheten

Endelig bevarer Jesus deg ved å gjøre de andre uunnværlige for deg og ved å gjøre deg uunnværlig for dem. Et lem på et legeme er aldri kun et lem. Man kan ikke betrakte det som mer eller mindre likegyldig. Nei, hvert eneste lem er viktig. Verken hånd, fot eller øye har nok i seg selv. Vi må oppmuntre hverandre ved å si til hverandre hvor mye vi hver især betyr. Vi må glede oss over hverandre, åpne oss for hverandre og ha omsorg for hverandre. Det må ikke være en dag hvor det ikke er en i menigheten du ber for. Det er det en bevarende kraft i, både for den du ber for og for deg selv. Umerkelig gjør bønningen menigheten uunnværlig for deg. Den skaper følelsen av at her i menighetens forsamling hører du til, her hører du hjemme.

Han holder fast

I boken om Christian Jepsen: "Når solen daler" forteller han om sin mor. Hun lå på dødsleiet, og med frykt og engstelse sa hun til ham: "Christian, jeg kan ikke lenger holde det fast". Og Christian måtte gi henne rett. Men han nøyde seg ikke med det. Han siterte også ordene fra Brorsons salme: "Med all din nød, deg i hans arme kast: Han holder fast. Han holder fast." Og hans gamle mor møtte ham enda en gang med sitt blikk, mens hun sa: "Hvor godt det er!"

Det er noe vi skal, det er sant. Men får det for stor vekt, kommer det til å overskygge at Jesus er både troens begynner og fullender, og da føres vi inn i en lovisk kristendom. Den har tatt livet av mange. Den er nemlig fylt av nederlag, er tung og gledesløs.

Søren Kierkegaard taler om en styrke som er avmakt. Der hvor du ikke formår noe, må du gå til ham som har all makt. Du verken kan eller skal bevare deg selv. Jesus er din sjels hyrde og tilsynsmann. Den som kommer til ham i sin hjelpeløshet viser han ikke bort. Det er han som skal bevare skatten inntil hin dag, og det er ikke noe han heller vil. Hin dag er den dag hvor du skal synges: Det var din mektige styrke alene som oss fikk reddet og nådde sitt mål.

(Overs. Terje Altin)

(Af Hans Erik Nissen - fra [Bibelsk Tro](#) nr 4 2006 - Shafan 13-07-16)